

Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych

z dnia 23 listopada 1928 r.

o prawach dyscyplinarnych poszczególnych przełożonych, organizacji i trybie postępowania komisji dyscyplinarnych oraz postępowaniu dyscyplinarnem przeciwko oficerom i szeregowym Straży Granicznej.

Na podstawie art. 68 ustęp drugi rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o Straży Granicznej (Dz. U. R. P., Nr. 37, poz. 349) zarządza się co następuje:

§ 1. Prawa dyscyplinarne poszczególnych przełożonych, organizację i tryb postępowania komisji dyscyplinarnych oraz postępowanie dyscyplinarne przeciwko oficerom i szeregowym Straży Granicznej normują:
„Przepisy dyscyplinarne dla oficerów i szeregowych

Straży Granicznej”, zawarte w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w 7 dni po ogłoszeniu.

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Spraw Wojskowych: *J. Piłsudski*

Załącznik do rozp. Min. Skarbu
w poroz. z Min. Spraw Wojsk. z dn.
23 listopada 1928 r. (poz. 80).

PRZEPISY DYSCYPLINARNE DLA OFICERÓW I SZEREGOWYCH STRAŻY GRANICZNEJ.

I. Zasady ogólne.

§ 1.

Celem utrzymania karności oraz porządku w Straży Granicznej przełożeni oraz komisje dyscyplinarne mają prawo nakładania kar według zasad poniżej ustalonych.

§ 2.

Przełożony, któremu na zasadzie niniejszych przepisów przysługuje prawo nakładania kar na podwładnych, jest w stosunku do tych podwładnych właściwym przełożonym dyscyplinarnym.

W stosunku do podwładnych, którzy zajmują stale stanowisko służbowe drogą delegacji lub przydziału, władza dyscyplinarna przechodzi zawsze na nowego przełożonego, pod którego rozkazami podwładni mają stale pełnić służbę.

Nowy przełożony dyscyplinarny zawiadamia o nałożonych karach przełożonego, któremu karany podlega pod względem ewidencyjnym, celem wykonania i wciągnięcia kary do rejestru kar.

Właściwym przełożonym dyscyplinarnym oficerów i szeregowych delegowanych do innych władz i urzędów jest inspektor okręgowy, w którego rejonie dana władza lub urząd jest położony, względnie inspektor okręgowy, wyznaczony przez Komendanta Straży Granicznej.

§ 3.

Dyscyplinarnie karze się za:

- a) przewinienia przeciwko karności, porządkowi służbowemu i przepisom służbowym,
- b) przestępstwa przewidziane w art. 69 — 74 i 76 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22 marca 1928 r. o Straży Granicznej (Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 349), których ukaranie dyscyplinarne jest możliwe w myśl ustępu trzeciego art. 81 tegoż rozporządzenia.

Dochodzenie dyscyplinarne z powodu takiego naruszenia obowiązków służbowych, które posiada znamiona czynu karygodnego ściganego ustawami karnymi, może się toczyć równocześnie z karnym postępowaniem sądowym w tej samej sprawie; ewentualny wymiar, jak również i samo dochodzenie dyscyplinarne mogą być zawieszane do czasu zakończenia karnego postępowania sądowego.

§ 4.

Władzy dyscyplinarnej przełożonych Straży Granicznej podlegają oficerowie i szeregowi Straży Granicznej.

§ 5.

Władza dyscyplinarna nie jest przywiązana do stopnia, lecz do stanowiska służbowego i musi być wykonywana przez danego przełożonego osobiście.

W razie oddania zastępcy z jakiegokolwiek powodów służbowych funkcji, do których przywiązana jest władza dyscyplinarna, przechodzi ona na tego zastępcę.

W razie stwierdzenia jakiegoś czynu karygodnego przełożeni nieposiadający władzy dyscyplinarnej nad winnym oraz starsi, mają obowiązek:

- a) zameldować drogą służbową właściwemu przełożonemu dyscyplinarnemu o czynie karygodnym, o ile stwierdzenie czynu karygodnego nastąpiło przez przełożonego względnie starszego, który jest niższy stopniem od właściwego przełożonego dyscyplinarnego,

- b) zawiadomić bezpośrednio właściwego przełożonego, o ile stwierdzenie czynu karygodnego nastąpiło przez przełożonego względnie starszego wyższego stopniem od właściwego przełożonego dyscyplinarnego.

W razie koniecznej potrzeby natychmiastowego przywrócenia karności służbowej, w razie wywołania zgorszenia publicznego lub ujawnienia przestępstwa każdy oficer i szeregowy ma prawo i obowiązek aresztować lub spowodować aresztowanie niższego stopniem na własną odpowiedzialność.

O takim zaaresztowaniu należy natychmiast donieść właściwemu przełożonemu dyscyplinarnemu aresztowanego.

Jeżeli podwładni różnych przełożonych popełnią wspólnie czyn karygodny, wówczas dochodzenie przeprowadza najbliższy wspólny przełożony obu winnych.

§ 6.

Z pominięciem niższych przełożonych mogą karać wyżsi przełożeni dyscyplinarni w wypadkach następujących:

- a) jeżeli popełniono czyn karygodny w ich obecności lub przeciw ich powadze,
- b) jeżeli popełnienie czynu karygodnego doszło wprost do wiadomości wyższego przełożonego, a ten uważa za wskazane pociągnąć winnego do odpowiedzialności bezpośrednio przez siebie,
- c) jeżeli niższy przełożony zaniechał ukarania z przyczyn uznanych przez wyższego przełożonego za nieusprawiedliwione,
- d) jeżeli niższy przełożony nie zrobi użytku z przysługującej mu władzy dyscyplinarnej i przedłoży sprawę do ukarania wyższemu przełożonemu,
- e) jeżeli czyn karygodny popełniony został poza rejonem stałego przydziału służbowego winnego.

W razie ukarania przez siebie wyższy przełożony dyscyplinarny zawiadamia właściwego przełożonego winowajcy o przewinieniu, wymiarze kary i jej wykonaniu.

§ 7.

Przełożonemu dyscyplinarnemu przysługuje prawo tymczasowego zawieszenia podwładnego w czynnościach służbowych w wypadkach, w których zachodzi obawa, iż dalsze pełnienie przez niego czynności służbowych byłoby przeciwne interesom służby.

Prawo to przysługuje:

kierownikowi komisarjatu w stosunku do wszystkich szeregowych,
kierownikowi inspektoratu granicznego w stosunku do oficerów do kierownika komisarjatu włącznie,
inspektorowi okręgowemu w stosunku do oficerów do kierownika inspektoratu granicznego włącznie,
Komendantowi Straży Granicznej — do wszystkich oficerów i szeregowych.

Równocześnie z zawieszeniem w czynnościach służbowych musi być przeciw zawieszonemu wszczęte postępowanie, celem dyscyplinarnego ukarania, względnie o ile chodzi o przestępstwo podlegające ukaraniu przez sąd — musi być przeciw niemu wniesione doniesienie karne, w którym fakt zawieszenia w czynnościach służbowych należy uwidocznic.

Zawieszenie w czynnościach służbowych z powodu obwinienia o przewinienie dyscyplinarne kończy się, gdy przełożony dyscyplinarny ze względu na wynik postępowania dyscyplinarnego nie znajduje podstaw do dyscyplinarnego ukarania, w przeciwnym razie zawieszenie ustaje po rozstrzygnięciu sprawy. Przełożony dyscyplinarny może jednak zarządzić uchylenie takiego zawieszenia w czynnościach służbowych jeszcze i przedtem, o ile uzna, że nie zachodzą już przyczyny uzasadniające zawieszenie.

O uchyleniu zawieszenia w wypadkach, gdy sprawa została oddana sądowi decyduje przełożony dyscyplinarny, biorąc pod uwagę rodzaj przestępstwa, będącego przedmiotem obwinienia, wyniki dochodzenia i opinię obwinionego.

§ 8.

Przed nałożeniem kary dyscyplinarnej należy z całą sumiennością i bezstronnością ustalić stan faktyczny przewinienia i towarzyszących mu okoliczności. Po takim stwierdzeniu faktu należy wymierzyć karę po wezwaniu winnego do raportu; gdyby stawienie się winnego było połączone z trudnościami, lub przy sprawach zawitych, należy dać mu możność wytłumaczenia się pisemnie lub drogą protokołu. W wypadkach, w których utrzymanie karności będzie tego wymagało, należy wykraczającego natychmiast osadzić w areszcie.

Osadzenie w areszcie bez uprzedniego wymierzenia kary nie może trwać dłużej, niż 48 godzin.

§ 9.

Przy wymierzaniu kary dyscyplinarnej należy uwzględnić rodzaj i stopień przewinienia, a zwłaszcza ujemne dla służby następstwa popełnionego czynu, charakter, poczucie honoru i dotychczasowe prowadzenie się winnego, oraz jego stanowisko służbowe.

Jeżeli dyscyplinarnie ukarany dopuścił się ponownie tego samego przewinienia, należy w granicach przysługującego prawa karania stosować wyższą karę dyscyplinarną.

§ 10.

Przełożony dyscyplinarny, który nałożył karę, nie może jej cofnąć ani zmienić.

§ 11.

Przełożeni dyscyplinarni mogą zawiesić wykonanie nałożonej przez siebie kary na czas nie dłuższy niż 3 miesiące, jeżeli przez to karność służbowa nie ucierpi i jeżeli dotychczasowe prowadzenie się ukaranego rokuje poprawę.

Jeżeli ukarany w ciągu oznaczonego czasu zachowywał się nienagannie, uważa się karę za umorzoną i wykreśla ją z rejestru kar. W przeciwnym razie karę zawieszoną wykonywa się niezależnie od kary dyscyplinarnej, nałożonej ewentualnie za nowe przewinienie.

§ 12.

Wyższy przełożony dyscyplinarny, o ile uważa karę nałożoną przez niższego przełożonego za niewystar-

czającą, może ją podwyższyć aż do najwyższego wymiaru, leżącego w granicach jego uprawnień dyscyplinarnych, jednak uwzględniając karę już nałożoną lub odbytą, jako część podwyższonej. Podwyższenie kary może jednak nastąpić tylko przed upływem terminów, przewidzianych w § 14.

§ 13.

Niższy przełożony przedkłada sprawę dyscyplinarną do rozstrzygnięcia wyższemu przełożonemu:

- a) jeżeli uważa, że przysługujący mu zakres karania w danym razie jest niewystarczający,
- b) jeżeli zachodzi wątpliwość, czy za dany czyn karygodny można winnego karać dyscyplinarnie, czy też należy go oddać pod sąd.

§ 14.

Przewinienia podlegające władzy dyscyplinarnej [§ 3 punkt a)] ulegają przedawnieniu po upływie 3 miesięcy od dnia ich popełnienia.

W razie umiewinnienia sprawcy przez sąd z powodu braku znamion przestępstwa, lub stwierdzenia, że sprawa nadaje się tylko do ukarania dyscyplinarnego, jako też w razie uwalniającego orzeczenia sądu honorowego, nałożenie kary dyscyplinarnej może nastąpić w ciągu trzech miesięcy od dnia uprawomocnienia się wyroku, względnie orzeczenia sądu honorowego.

II. Rodzaje kar dyscyplinarnych.

§ 15.

Kary dyscyplinarne dzielą się na kary porządkowe, karę aresztu dla szeregowych od 1 do 7 dni, degradacji o jeden stopień i wydalenia ze służby. Do kar porządkowych należą:

- upomnienie,
- nagana,
- zakaz opuszczania koszar, względnie lokalu służbowego poza służbą, do dni 14,
- nagana przy raporcie,
- nagana pisemna,
- areszt domowy dla oficerów od 1—21 dni.

§ 16.

Względem szeregowych stosuje się następujące kary:

- 1) upomnienie,
- 2) nagana,
- 3) zakaz opuszczania koszar, względnie lokalu służbowego poza służbą do dni 14,
- 4) areszt od 1 do 7 dni,
- 5) degradacja o jeden stopień,
- 6) wydalenie ze służby.

§ 17.

Względem oficerów stosuje się następujące kary:

- 1) nagana przy raporcie,
- 2) nagana pisemna,
- 3) areszt domowy od 1—21 dni.

§ 18.

Stosowanie jakichkolwiek kar nieobjętych niniejszemi przepisami lub zaostreżeń jest zakazane.

III. Zakres władzy dyscyplinarnej poszczególnych przełożonych.

§ 19.

Kierownikom komisariatów tudzież przełożonym, posiadającym ich kompetencje przysługuje następujący zakres władzy dyscyplinarnej:

- a) wobec strażników :
kary porządkowe do najwyższego wymiaru,
areszt do trzech dni,
- b) wobec przodowników :
upomnienie,
nagana,
zakaz opuszczania koszar, względnie lokalu służbowego poza służbą do dni 7.

Za strażników uważa się pod względem kompetencji nakładania kar — strażników i starszych strażników, za przodowników — przodowników i starszych przodowników.

§ 20.

Kierownikom inspektoratów granicznych oraz przełożonym posiadającym kompetencję kierownika inspektoratu granicznego :

- a) wobec szeregowych :
kary porządkowe i areszt do najwyższego wymiaru,
- b) wobec oficerów do stopnia komisarza :
nagana przy raporcie,
nagana pisemna,
areszt domowy do dni 7.

§ 21.

Kierownikom inspektoratów okręgowych oraz przełożonym posiadającym kompetencję kierowników inspektoratów okręgowych :

- a) wobec szeregowych :
kary porządkowe i areszt do najwyższego wymiaru,
- b) wobec oficerów do stopnia komisarza :
nagana przy raporcie,
nagana pisemna,
areszt domowy do najwyższego wymiaru,
- c) wobec oficerów od nadkomisarza w górę :
nagana przy raporcie,
nagana pisemna,
areszt domowy do dni 7.

§ 22.

Komendantowi Straży Granicznej przysługuje wobec oficerów i szeregowych prawo wymierzania wszystkich kar do najwyższego wymiaru, z wyjątkiem kar wyszczególnionych w art. 67 ustęp A., punkty 5) i 6) powołanego na wstępie rozporządzenia.

§ 23.

Szeregowi pełniący funkcje, do których przywiązana jest władza dyscyplinarna, mają prawo karania w zakresie kierownika komisariatu, lecz tylko karami porządkowymi bez prawa nakładania kary aresztu.

IV. Wykonanie kar dyscyplinarnych.

§ 24.

Kary dyscyplinarne, nałożone na szeregowych, ogłasza się w rozkazie dziennym. Po wymierzeniu kary dyscyplinarnej należy natychmiast zarządzić jej wykonanie.

§ 25.

Wskutek kar porządkowych służba ukaranego nie może doznawać uszczerbku. Wykonanie kary porządkowej należy odroczyć, jeżeli w czasie jej trwania nastąpiło ukaranie winnego aresztem za ponowne wykroczenie.

- a) **Upomnienie.** Upomnienia udziela się przy raporcie.
- b) **Nagana.** Nagany szeregowym udziela bezpośredni dyscyplinarny przełożony wobec zebranych szeregowych właściwego komisariatu.
- c) **Zakaz opuszczania koszar względnie lokalu służbowego poza służbą.** Szeregowym ukaranym zakazem opuszczania koszar względnie lokalu służbowego poza służbą nie wolno poza służbą wychodzić z koszar względnie lokalu służbowego, ani przyjmować odwiedzin. Ukarani na każde wezwanie przełożonego meldują się w ubiorze, przepisany do wyjścia z koszar.

§ 26.

Szeregowi ukarani aresztem pozostają przez cały czas kary w zamknięciu. Z aresztem połączony jest zakaz pisania i odbierania listów bez kontroli, oraz zakaz palenia tytoniu.

§ 27.

Oficerom udziela przełożony nagany przy raporcie.

§ 28.

Naganę pisemną podaje inspektor okręgowy w rozkazie oficerskim do wiadomości równych i wyższych stopniem oficerów, o ile Komendant Straży Granicznej nie zarządził ogłoszenia w szerszym zakresie.

§ 29.

Ukaranemu aresztem domowym wolno opuścić mieszkanie tylko w celu służbowym ; nie wolno mu przyjmować odwiedzin. Przełożony ma prawo zarządzenia kontroli.

V. Organizacja i tryb postępowania komisyj dyscyplinarnych.

§ 30.

Do nakładania kar dyscyplinarnych degradacji o jeden stopień i wydalenia ze służby, przeciwko szeregowym Straży Granicznej powołuje się :

1) Komisje dyscyplinarne przy inspektorach okręgowych dla szeregowych podległych inspektorowi okręgowemu.

2) Komisję dyscyplinarną przy Komendancie Straży Granicznej dla szeregowych podległych bezpośrednio Komendantowi oraz jako instancja odwoławcza dla tych orzeczeń, które wydane zostały przez komisje dyscyplinarne przy inspektorach okręgowych w I instancji.

Od orzeczeń komisji dyscyplinarnej przy Komendancie Straży Granicznej powziętych tak w I jak i II instancji nie przysługuje odwołanie.

§ 31.

Komisje dyscyplinarne rozpatrują sprawy na wniosek właściwego przełożonego dyscyplinarnego. Wniosek winien zawierać dokładne określenie czynu zarzucanego obwinionemu wraz ze szczegółowym uzasadnieniem.

Wniosek dyscyplinarny przedkłada właściwy przełożony dyscyplinarny inspektorowi okręgowemu, który powołuje komplet orzekający, wyznacza termin rozprawy i zarządza doręczenie odpisu wniosku obwinionemu przynajmniej na 7 dni przed terminem rozprawy, przy równoczesnym zakomunikowaniu mu listy członków kompletu orzekającego.

§ 32.

Obwinionemu przysługuje prawo stawiania wniosków o przesłuchanie na rozprawie świadków. Wnioski takie obwiniony składa na ręce przewodniczącego najpóźniej do dni trzech przed terminem rozprawy. Decyzja co do powołania tych świadków przysługuje przewodniczącemu kompletu, obowiązek jednak dostawiania tych świadków na rozprawę ciąży na obwinionym.

§ 33.

Komisje dyscyplinarne obradują i orzekają w kompletach, złożonych z przewodniczącego lub jego zastępcy i 4 członków.

Przewodniczący tudzież 2 członków komisji winni być oficerami Straży Granicznej, 2 dalszych członków—szeregowymi w stopniu równym lub wyższym od stopnia szeregowego, którego sprawa jest przedmiotem dochodzenia.

Przewodniczących i zastępców tudzież członków komisji dyscyplinarnych przy inspektorach okręgowych mianuje na przeciąg jednego roku Komendant Straży Granicznej, zaś przewodniczącego, zastępcę oraz członków komisji dyscyplinarnej przy Komendancie Straży Granicznej mianuje Minister Skarbu na wniosek Komendanta Straży Granicznej.

Komplety orzekające są powoływane przez właściwych przełożonych dyscyplinarnych każdorazowo w rozkazie dziennym. Bezpośredni przełożony obwinionego nie może wchodzić w skład kompletu orzekającego.

Obrady komisji dyscyplinarnej są tajne, uchwały zapadają zwykłą większością głosów. Głosowanie odbywa się ustnie, zaczynając od członka komisji najniższego stopnia służbowego. Przewodniczący komisji głosuje ostatni. Obowiązki protokółanta pełni jeden z członków komisji, wyznaczony przez przewodniczącego.

§ 34.

Przed wydaniem orzeczenia komisja dyscyplinarna winna przesłuchać obwinionego na rozprawie ustnej.

Przewodniczącemu komisji przysługuje prawo wezwania na rozprawę również świadków, wskazanych przez obwinionego lub takich, których wezwanie uzna za konieczne.

Komisja dyscyplinarna ocenia moc dowodową zebranych środków dowodowych na podstawie swobodnego uznania z tem jednak ograniczeniem, że środki dowodowe, których treści nie przedstawiono obwinionemu, nie mogą stanowić podstawy orzeczenia. Komisja dyscyplinarna winna jest dokładnie rozważyć całość kształtu materiału dowodowego, tudzież uwzględnić ze ścisłą bezstronnością wszystkie dowody tak na korzyść, jak i na niekorzyść obwinionego.

Komisja dyscyplinarna wydaje orzeczenie, w którym albo uwalnia obwinionego od zarzucanego mu naruszenia obowiązków, albo uznaje go winnym. W tym ostatnim wypadku nakłada jedną z zastrzeżonych komisjom kar dyscyplinarnych.

Orzeczenie komisji dyscyplinarnej podpisuje przewodniczący i członkowie.

Przewodniczący podaje obwinionemu do wiadomości w dniu rozprawy treść orzeczenia. W treści orzeczenia winny być zaznaczone: data rozprawy, skład kompletu orzekającego, imię i nazwisko obwinionego, stopień służbowy i miejsce służbowe oraz kara, na jaką został skazany.

§ 35.

O ile obwiniony pomimo wezwania nie stawił się na rozprawę, orzeczenie zapada zaocznie. Jako terminy doręczenia obwinionemu odpisu wniosku dyscyplinarnego oraz zakomunikowania mu treści orzeczenia uważa się dzień ogłoszenia w rozkazie dziennym terminu rozprawy i treści orzeczenia.

§ 36.

Po zakończeniu rozprawy przewodniczący komisji przesyła akta sprawy wraz z protokołem rozprawy i obrad oraz z treścią orzeczenia inspektorowi okręgowemu (Komendantowi Straży Granicznej), który, po uprawomocnieniu się orzeczenia, ogłasza treść orzeczenia w rozkazie dziennym oraz zarządza wykonanie kary.

§ 37.

Od orzeczeń komisji dyscyplinarnych przy inspektorach okręgowych może zarówno obwiniony, jak i przełożony uprawniony do zwołania komisji dyscyplinarnej I instancji odwołać się do komisji dyscyplinarnej przy Komendancie Straży Granicznej z powodu orzeczenia o winie i karze oraz z powodu niezastosowania przepisów postępowania dyscyplinarnego. Odwołanie odracza wykonanie orzeczenia.

Odwołanie wnieść należy w ciągu dni 7 od dnia następnego po podaniu orzeczenia do wiadomości obwinionemu względnie w wypadku przewidzianym w § 35—po ogłoszeniu w rozkazie dziennym.

Obwiniony wnosi odwołanie na ręce inspektora okręgowego, który po dołączeniu akt sprawy przesyła je Komendantowi Straży Granicznej w terminie do dni 7

po otrzymaniu odwołania wraz z ewentualnymi swojemi uwagami.

O ile odwołanie wnosi inspektor okręgowy winien dołączyć do odwołania akta sprawy i przesłać Komendantowi Straży Granicznej w określonym 7 dniowym terminie po ogłoszeniu orzeczenia.

§ 38.

Powołanie kompletu orzekającego komisji dyscyplinarnej przy Komendancie Straży Granicznej skutecznia Komendant na zasadach ustalonych w § 33.

Do postępowania w komisji przy Komendancie Straży Granicznej mają zastosowanie przepisy o postępowaniu w komisjach dyscyplinarnych przy inspektorach okręgowych.

Treść orzeczenia komisji dyscyplinarnej przy Komendancie Straży Granicznej ogłasza Komendant Straży Granicznej w rozkazie dziennym.

§ 39.

Orzeczenia komisji dyscyplinarnych przy inspektorach okręgowych nie zaskarżone w terminie przepisany stają się prawomocne po upływie tego terminu, orzeczenia zaś komisji dyscyplinarnej przy Komendancie Straży Granicznej — niezwłocznie po ogłoszeniu.

§ 40.

Oficerowie karani sądownie i szeregowi karani sądownie lub degradacją, nie mogą być wyznaczani na przewodniczących i członków komisji dyscyplinarnych.

W czasie trwania postępowania sądowo-karnego, honorowego lub dyscyplinarnego, toczącego się przeciw takiemu oficerowi lub szeregowemu, nie można powoływać go na przewodniczącego lub członka komisji dyscyplinarnej. Gdy postępowanie takie zakończy się wyrokiem skazującym sądu lub degradacją orzeczoną przez Komisję dyscyplinarną, ukarany w ten sposób traci swoje stanowisko w komisji dyscyplinarnej, a na jego miejsce na resztę okresu czynności mianuje się innego oficera lub szeregowego.

§ 41.

W razie śmierci obwinionego postępowanie dyscyplinarne bez względu na stadium, w którym się znajduje, podlega umorzeniu, może być jednak przeprowadzone na żądanie ustawowych spadkobierców zmarłego.

§ 42.

Na prośbę szeregowego, skazanego prawomocnie na karę dyscyplinarną, lub na prośbę jego ustawowych spadkobierców można wznowić postępowanie nawet po wykonaniu kary, o ile osoby te przedstawią takie nowe fakty lub środki dowodowe, nieznanne w poprzednim postępowaniu, które same przez się lub w związku z faktami poprzednio ustalonymi lub z dowodami poprzednio zebranymi mogą spowodować uwolnienie od zarzutu lub nałożenie kary łagodniejszej.

Prośbę o wznowienie postępowania wnosić należy do Komendanta Straży Granicznej, który rozstrzyga o dopuszczalności wznowienia.

W razie dopuszczenia wznowienia Komendant Straży Granicznej zarządza przekazanie sprawy komisji dyscyplinarnej, która rozstrzygnęła sprawę w I instancji.

Wznowienie postępowania nie uprawnia do nałożenia kary surowszej od nałożonej w poprzednim postępowaniu.

VI. Przepisy przejściowe.

§ 43.

Aż do chwili wybudowania koszar z oddzielnymi aresztami, kara aresztu może być wykonana przez osadzenie ukaranych w jednej z ubikacyj lokalu służbowego.

§ 44.

Do czasu skoszarowania wszystkich szeregowych, kara zakazu opuszczania koszar względnie lokalu służbowego może być zastąpiona przez karę dyżuru na placówce, przyczem jeden dzień zakazu opuszczania koszar względnie lokalu służbowego zastępuje się 2 godzinami karnego dyżuru na placówce.

Kara aresztu zastąpiona być może karną służbą sztafetową, z równoczesnym meldowaniem się u przełożonego. Jeden dzień aresztu zastępuje się karną sztafetą do 15 kilometrów.

§ 45.

W stosunku do przydzielonych do Straży Granicznej oficerów i szeregowych stanu czynnego sił zbrojnych Państwa, mają zastosowanie wojskowe przepisy dyscyplinarne, przyczem ich właściwym przełożonym dyscyplinarnym może być tylko oficer stanu czynnego sił zbrojnych Państwa.